

Geen oecumene, maar oordeel!

Sinds deze waarschuwing in 1896 werd geschreven, heeft de krachtige roep tot hereniging van de Christenheid steeds sterker en nadrukkelijk geklonken, zowel van de kant van godsdienstige als van politieke leiders. De Schrift voorzegt dat deze oecumenische coalitie zal worden gevormd en dat ze uiterlijk voor een tijd zal bloeien, maar dat ze gedoemd is tot een opzienbarende vernietiging door het oordeel van de Heer.

De ernstige waarschuwing van br. Kelly wordt opnieuw gepubliceerd met de oprechte wens dat de lezers elk contact met dit onheilige oecumenische stelsel mogen vermijden.

Het hoeft niemand te verbazen dat een bekwaam en ervaren politicus van onze dagen [Mr. Gladstone, 1896] in een brief aan de aartsbisschop van York de verwachtingen van hen die uitzien naar een hereniging van de Christenheid tot uitdrukking heeft gebracht. Sommigen waren hier niet op voorbereid en zijn pijnlijk getroffen door de toon die overal heel eerbiedig is ten opzichte van de Paus, om het zacht uit te drukken. Maar in feite is Mr. Gladstone meer in overeenstemming met zichzelf dan bij de meest brandende kwesties die hij ooit benaderd heeft. De Christenheid is altijd een geliefkoosd idool geweest. Daarin is hij nog steeds niet veranderd.

Nu, als we de Schrift geloven, dan is de Christenheid geestelijk gezien een ruïne; en dat volgens de belijdenis van bijna iedereen. De Paus, om met hem te beginnen, erkent dit in zijn veelvuldige anathema's; en in feite doen mr. Gladstone en allen die verlangen naar hereniging dit ook. Als de toestand in overeenstemming zou zijn met God, dan zou er voor geen van beiden plaats zijn. Nog veel dieper wordt de ruïne beseft door hen die gewoon zijn in zak en as de zonden te belijden die er de oorzaak van waren.

Door Gods instelling hadden alle heiligen sinds Pinksteren oorspronkelijk maar één gemeenschap. Er mochten duizenden of tienduizenden zijn die geloofden (Hand. 21:20); maar zij vormden 'de gemeente van God in Jeruzalem', in Antiochië, in Korinthe, in Efeze. Zo was het overal in apostolische tijden, conform Gods gedachten. Er waren natuurlijk gemeenten in verschillende provincies of landen. Maar juist daardoor werd het evangelie overal gepredikt, terwijl de Heer mee werkte met hen die predikten (Markk. 16:20; Kol. 1:6,23). En de gelovigen over de hele aarde werden samen opgebouwd als het Huis van God, de Gemeente van de levende God, de pilaar en grondslag van de waarheid.

Volgens een ruwe schatting van de mensen die een Christelijke belijdenis hebben, moeten er 216 miljoen rooms-katholieken zijn; maar er zijn 137 miljoen anglicanen, lutheranen, hervormden en andere protestanten, en 97 miljoen die Grieks-orthodox of anders zijn, met Nestorianen, Kopten, Ethiopisch-Orthodoxen, enz. Er zijn tenminste evenveel mensen buiten het rooms-katholicisme die de naam Christen dragen als er binnen, hoewel deze kerk zelf veel meer mensen bevat dan enig ander afzonderlijk kerkgenootschap.

Maar er is geen eenheid. Wat een ongegronde 'claim' tegenover deze feiten! Het is eveneens zeker dat er altijd een heilige eenheid van de gelovigen in de waarheid moet zijn, en dat

die helaas eeuwen geleden heeft opgehouden te bestaan. Daarom is deze claim nu bewijsbaar foutief, en de afwezigheid ervan een duidelijk bewijs van het verval. De algemeenheid van de zichtbare kerk is een zelfvoldane droom.

En als het apostolische karakter in historische zin van belang is, dan is het duidelijk dat Rome niet kan wedijveren met Oosterse gemeenten die, gegrond door de één of andere apostel, geleid werden door Johannes, de laatste apostel. Rome had nooit apostelen behalve als gevangenen of om er te sterven; de gemeente daar werd door niemand van hen gesticht of geleid. Wat dit betreft is de Schrift beslist en duidelijk.

Er zijn op een menselijke manier veel argumenten aangevoerd voor apostolische of pauselijke successie. Maar wat de gelovige van het begin tot het eind in de Schrift ontmoet is de vruchteloosheid en het falen van de mens, het doet er niet toe wanneer, waar of hoe hij door God op de proef is gesteld. En het maakt ook niet uit wat voor voorrechten hem geschonken waren. Zo was het met Adam, met Noach, met Abraham enz.; met Mozes, Aäron en Israëel; met Saul, David, Salomo; met Nebukadnezar en ieder ander hoofd van de volken. God schoot in geen enkel opzicht tekort, maar ondersteunde het geloof ondanks het falen van de Zijnen; maar toch faalde de mens onder elke vorm van beproeving.

Ondertussen wees God op de tweede Mens, Jezus Christus, Die niet alleen volmaakt standhield, maar ten slotte op een heerlijke manier alle titels tentoon zal spreiden die in de eerste mens en zijn zonen zijn afgebrokkeld. Hij is de laatste Adam, de Eerstgeborene van de hele schepping, Heerser van de aarde, het Zaad van de vrouw en van de belofte, Priester op Zijn troon, Koning in Sion, de Zoon des mensen Die alle volken, natiën, en talen zullen dienen in de toekomstige eeuw en op de toekomstige bewoonbare aarde.

Maar vormt de Gemeente dan geen uitzondering op de wet van het menselijke falen en mislukken? Absoluut niet. Daarom lezen we ook de belangrijke waarschuwing (en dat opmerkelijk genoeg aan de heiligen in Rome, door de grote apostel van de volken) dat ze niet wijs moesten zijn in hun eigen oog (Rom. 11). Als de belijdende Christen uit de volken niet in de goedertierenheid van God bleef, zou hij ook worden afgehouden, zoals met de Joden was gebeurd (vs. 22).

Is iemand zo blind, hardnekkig of trots om nog te beweren dat de Christenheid in Gods goedertierenheid gebleven is? Zou de Paus dat ooit bevestigen van die andere helft van de gedoopte Christenheid (de niet-katholieken)? Zou de protestant zo iets zeggen van de roomse meerderheid? Zou de vrome anglicaan het van zijn eigen gemeenschap zeggen? Zou een godvrezende niet-anglicaanse protestant durven verdedigen dat zijn groep of enige andere groep onschuldig is? Maar al zou een mens zo iets ook durven beweren, dan nóg spreekt de Schrift een onverzettelijk 'ook u zult worden afgehouden' uit, terwijl er geen enkel verzachtend woord op enige andere plaats te vinden is, maar integendeel zelfs nog ernstiger bedreigingen.

De Christenheid, zowel moeder als dochter (Openb. 17:5), valt onder het algemene oordeel. Gods wegen met de trouwe gelovigen falen nu niet en falen nooit; Gods voornemen van genade zal tot stand worden gebracht in Christus en de Gemeente daarboven, buiten al de macht van de vijand. Maar iemand uit de volken wordt niet anders behandeld dan de Jood als het gaat om zijn verantwoordelijke belijdenis op aarde. De enige uitzondering is de Heer

Jezus, Die dit in de dag die komt tot stand zal brengen evenals ieder ander plan van God. Hij, en niet de Paus, is het Hoofd van het Lichaam, de Gemeente; Hij Die het begin is, de Eerstgeborene uit de doden (want in Zijn positie dat Hij niet alleen Mens, maar de Eerstgeborene is, begint Zijn verhouding tot de Gemeente), opdat Hij in alle dingen de eerste plaats zou innemen.

Laat niemand op enige manier anderen misleiden. Zoals de apostel ons verzekert (2 Thess. 2), zal de dag van de Heer niet komen, als niet eerst de afval gekomen is. Er komt dus geen hereniging maar afval, tenzij beide inderdaad samenvallen: een herenigde, afvallige Christenheid. En de dag van de Heer komt pas als de mens van de zonde geopenbaard is, de zoon van het verderf. Zij die met Luther en Calvijn en Knox, met Cranmer en Jewel en Parker, met Baxter en Howe en Owen geloven dat het rooms-katholicisme de afval is en het pausdom de mens van de zonde, moeten het buigen van de bejaarde staatsman Mr. Gladstone voor Paus Leo XIII diep betreuren. En ze zullen ernstig afkeuren wat het machtige Vaticaan in haar nooit afnemende trots en haar nooit sluimerende zucht naar universele heerschappij voor haar leider zal opeisen. Het is puur ongeloof te betwijfelen dat Rome de hoer van de Openbaring is (c.q. het bepalende deel van deze afvallige Christenheid). Maar het einde van de hele belijdende Christenheid zal nog gruwelijker zijn (en daar vallen het pausdom en het protestantisme en t.z.t. ook het uiterlijke Jodendom onder), in een meer volledige afval en in de verheerlijking van de wetteloze. De wetteloze zal door de verschijning van de komst van de Heer vernietigd worden. Zo zal Hij de dagen van de hemel op de aarde inleiden, omdat Hij alleen bekwaam en waardig en er van tevoren voor aangewezen is.

Hiermee stemmen al Gods uitspraken van het Oude en het Nieuwe Testament overeen. Het onkruid verwoestte de oogst (Matth. 13:27-43); maar geen redmiddel wordt toegestaan totdat de Zoon des mensen in de voleinding van deze eeuw het oordeel voltrekt. Zoals het was in de dagen van Noach en van Lot, zo zal het zijn als de Zoon des mensen wordt geopenbaard (Luk. 17); geen hereniging maar het oordeel van de levenden. 1 Timotheüs 4 en nog sterker 2 Timotheüs 3 bewijzen dat men niet in Gods goedertierenheid is gebleven en dat daarom het afgehouden worden noodzakelijk is (zoals in Rom. 11 wordt beschreven). En wat is de betekenis van 2 Petrus. 2, Judas, 1 Johannes en de Openbaring? Zelfs 1 Petrus 4:17 verklaarde dat de tijd gekomen was dat het oordeel begon bij het Huis van God.

Enkelingen worden door genade verlost. Maar als geheel blijft het kwaad dat eens is binnengeslopen, steeds erger worden tot het goddelijke oordeel, dat ongetwijfeld nabij is, daar de Heer bereid staat om levenden en doden te oordelen. De hoop op een hereniging van de Christenheid wordt door geen enkel Bijbelwoord gewaarborgd, maar is bovendien totaal in strijd met het eensluidende getuigenis van de Heer en van Zijn apostelen. Zo'n dwaze hoop komt voort uit het gevallen 'ik', dat eerst van Gods wil afwijkt en dan Zijn Woord verwaarloost en uitdaagt, maar nooit het valse vertrouwen in de mens opgeeft. De profeten verklaren dat God in soevereine genade Israël zal herstellen. Het Nieuwe Testament is niet minder in duidelijkheid dat Babylon niet door Hem hersteld, maar geoordeeld zal worden.

Hoe kan iemand die nuchter is, van de valse Christenheid verwachten dat ze haar valse troon verlaat en zich met berouw in het stof neerbuigt? Terwijl die 'Kerk zonder Christus' in haar hart zegt: 'Ik zit als koningin en ben geen weduwe en zal geen rouw zien'. Vooral nu, nu ze Maria als een 'zondeloze vrouw' en de paus als zogenaamd onfeilbare man als hun nieuwe

gouden kalveren hebben opgericht? Is er al een blos van schaamte op haar voorhoofd te zien om deze vorm van aanbidding van de maagd en de engelen, van dode mensenbeenderen en klederen, van de crucifix en de hostie? Schaamt ze zich voor haar celibataire priesterschap met zijn oorbiecht en de andere directe en indirecte gruwelen? Doet ze afstand van haar valselijk beweerde transsubstantiatie en van haar wezenlijke vijandschap tegen het lezen van de Schrift?

Heeft Rome zichzelf verlost van die leugen in haar rechterhand, de mis? Volgens haar eigen zeggen is dat een zoenoffer voor de levenden en de doden. Dit betekent volgens de Schrift dat het geen herinnering aan de vergeving van zonden is (zoals het avondmaal van de Heer het verkondigt), maar een getuigenis van het feit dat de zonden van de mis-deelnemers nog niet vergeven zijn, anders hadden ze geen zoenoffer meer nodig! Is het - zoals men zelf toegeeft - geen offer dat dag aan dag voortduurt, en dus precies dezelfde doeltreffendheid toont te bezitten als de Joodse offers? Offers waar de Brief aan de Hebreeën het offer van het lichaam van Christus tegenoverstelt, dat eens voor altijd heeft plaatsgevonden (Hebr. 9-10) en het resultaat ervan nu voor de gelovige? Want waar vergeving van zonden is, 'daar is geen offer meer voor de zonde' (Hebr. 10:18). Dit verkondigt het evangelie, maar wordt ontkend door de mis. De mis is dus een ander evangelie, dat geen blijde boodschap is.

Wat moet men dan denken van anglicanen die naar Rome luisteren, terwijl hun eigen geloofsartikelen (nr. 31) verklaren dat de misoffers 'godslasterlijke fabels en gevaarlijke bedriegerijen' zijn? En (in nr. 19) dat Rome 'niet alleen gefaald heeft in haar ceremoniële gewoonten, maar ook in zaken van het geloof'? Is het niet duidelijk dat die diepgaande progressieve verandering van de laatste halve eeuw in de anglicaanse kerk geen terugkeer is geweest naar dat 'wat van het begin af was', maar naar de riten en leringen van de onbekeerde Christenheid in oost en west? Heeft dit niet geleid tot deze brief waarin meneer Gladstone terug wil in de tijd?

Als u de Schrift hoogacht, als u het evangelie trouw blijft, als u de verlossing in Christus hebt, als u de Zoon eert zowel als de Vader, als u weet dat u gemeenschappelijk Gods tempel bent en dat uw lichaam een tempel van de Heilige Geest is, wacht u dan voor hereniging met de stad van de verwarring die gedoemd is tot verwoesting, omdat God waarachtig is. Wees zelfs op uw hoede om niet achterom te zien, opdat u geen zoutpilaar wordt. Want God laat niet met Zich spotten en de jaloesheid van de Heer kan worden opgewekt.

W. Kelly.